

- (א) ז"ל ק"ה: (ט) פניני 11
 (ב) פ"ח מ"א: (א) ג' י
 רש"ל אהל ז"ל ע"כ ע"כ
 ע"כ נג"ה: (ד) פ"ח קולות
 מעלות פ"ב: (ו) ז"ל
 (ז) פ"ח מ"א: (ח) ז"ל
 (ט) ד"ק נ"ה: (י) ג' רש"ל
 ולא יימון תהלים קטו, פ"ח
 (יא) [מהלך]
 (יב) [מפסגו] ב"פ
 האומר דקדוש ופסוק האומר דל"ץ ו' מלאט
 ס' ב"פ י' שמעאל דמנות
 ס' משמען כן ואולי ז"ל ב"פ
 העומד ג' ו' ו' ו' ר' ר'
 ומשמאל ה"ל דלל הפקד
 מ"מ דניו עמר כמו שרגילים הפסוקים לנבט
 ס' פוקד א"ח נ"ך כ"ס פ"ח
 הרבית והנבחה ז"ע על
 המ"ו שסותר לדקדק מן הגמ'
 הלל שמה שלמה י"ח פ"ח
 פ"ח מ"ח פ"ח מ"ח ואפשר לומר שהפסוקים ל"ו
 לא לנבט דמ"ח נבחה ט"פ שפ"ח
 היה תחלה גידולו ע"כ
 ב"ה הקדש א"פ"ה י"ח ח"ס פ"ח
 קודם מירוח ה"ל א"ס שמתין ממתי' דמ"י מ"י
 ש"ל ד"ר ד"ר י"ח ואח"כ הקדש
 א"ל מפיק ר"י הג"ל משמע
 ד"ל ב"ה הקדש נ"י מ"ח א"ס פ"ח
 קודם מירוח והל"ך זו ב"ה
 ג"ל ד"ר ד"ר א"ו ב"ה הקדש
 ע"כ מ"ו ול"ץ ע"כ מירוח הג"ר
 ו' ע"כ מהלך גרסאות.

יש משנה שלל מדעת. דבר שקטמו יאוש לכשדע שכל ממנו וכשמלאו עדיין לא ידעו הצעלים שכל מוסר: לא היו יאוש. לקמייה מפרש פלוגמתייהו: דמיאש לכסוף. לאחר שמלאו זה. ולכלל דאיש כגון דאמר לו ליה לתסרון כ"ס דגלי דעמיה שגאש מן(ו): כאיסורא דהתא לדידי. דדבר שאינו עשוי להסוף הוא: וזו של י. מקומות בשפת היס שדך היס לחזור לחורו י פרסאות או חמשה עשר פרסאות פעמיים כיום וזוטה מה שמואל חס והלך. וזו לשון גולד ושידע כלשון יונו כמו שכתבו הוקיס לתלמי המלך ואל אזילי' ואל זאטוטי (מגילה דף ט:): ושוליו של נהר. כשהוא גול ויואל חון לגדומי ושולל שלל וזוטה הנמצא: רחמנא שרייה. ואפי' באת ליד המו' לפני יאוש: לקמ"ס). בשמעתי מנין לזכירה ששטפה נהר כו': מהשפא היו יאוש. שהרי נפל וכשידע שזו אין דעמו עליו: דאזכיר מדעת ה"ל. שלל נפלו ממנו ומדעת הנחם הפקר: עשוי למשמש. וקודם שמלאו זה נודע לצעלים שפלו ונחשו: דיקירי. כד משא: סבי דאולי אסינרא. וקייס עניי' הולכים על משענתם נחמה ורזוחן כל שכולת ושכלת. ולשון נמושות כמו 'לא ימושו' (ישעיה נט) שמתמשן הולכים: לקוטי כסר לקוטי. לשון נמושות כמו 'לא ימושו' (שמות יג) שנותין ומשין הכל מלפניהם: ואמאי. אז יאוש שלל מדעת לא יאוש הוא: נהי. לנגזי עניי' הדכה היו יאוש מדעת שראו שהלכו בה הנמושות ומחישו אלל דעיר לחרת עדיין לא ידעו והיאך מותרין זו אלל משום כיון דלבי ידעי מ"איש: היו יאוש משעה שהלכו זו וזכיתר בזו ליד זה: קליעות. תלמי' שגולקין אוחס בצאחיל ומהל שז' ז' שוטקין צדקה ליב: ואפי' צלל שיה קליעות. שדה שוטקיס בה קליעות לידע דמהנהו אמו: מוהמוס משום גול. אע"ג דכי נפל לא ידע כיון דלבי ידע מ"איש מהשתא. היו יאוש כדכא: ופטורות מן המעשר. כתי' הפקר להפקר פטור מן המעשר(ס): ויסי' מצדכרי'ס אסור. כאז"ל: כשלא רישא לאז"ל מני לתרוי' דמעי'קרא ידע ואלאש כדמפרש ואולי: דקטי' בוסי'ס ובכרוני'ס אסור. וסלקא דמתן משום דלל עבידי דנתי' וליכא לעיממי ידע דמיאש ואע"ג דלבי ידע מ"איש לא היו יאוש מהשתא: חוסו מוכיה עליו. מחישו ניכר של מי הוא הלך מריה לבי ידע דנפיל לא מ"איש דמימר אמר כולי עלמא ידעי לדידי מינה ואל הפקר הן ואל שקלי להו: עס נפילה נמאסא. הלך כיון דידיע דנתרא מעיקרא מ"איש משום מ"אישותא דמי' נפלה לא חשיבה עליה ומפקד לה: לא ידע לא גרסינן ופירות היה משום כספרים: ידן

לדבר לו ליה לתסרון כ"ס דגלי דעמיה שגאש מן(ו): כאיסורא דהתא לדידי. דדבר שאינו עשוי להסוף הוא: וזו של י. מקומות בשפת היס שדך היס לחזור לחורו י פרסאות או חמשה עשר פרסאות פעמיים כיום וזוטה מה שמואל חס והלך. וזו לשון גולד ושידע כלשון יונו כמו שכתבו הוקיס לתלמי המלך ואל אזילי' ואל זאטוטי (מגילה דף ט:): ושוליו של נהר. כשהוא גול ויואל חון לגדומי ושולל שלל וזוטה הנמצא: רחמנא שרייה. ואפי' באת ליד המו' לפני יאוש: לקמ"ס). בשמעתי מנין לזכירה ששטפה נהר כו': מהשפא היו יאוש. שהרי נפל וכשידע שזו אין דעמו עליו: דאזכיר מדעת ה"ל. שלל נפלו ממנו ומדעת הנחם הפקר: עשוי למשמש. וקודם שמלאו זה נודע לצעלים שפלו ונחשו: דיקירי. כד משא: סבי דאולי אסינרא. וקייס עניי' הולכים על משענתם נחמה ורזוחן כל שכולת ושכלת. ולשון נמושות כמו 'לא ימושו' (ישעיה נט) שמתמשן הולכים: לקוטי כסר לקוטי. לשון נמושות כמו 'לא ימושו' (שמות יג) שנותין ומשין הכל מלפניהם: ואמאי. אז יאוש שלל מדעת לא יאוש הוא: נהי. לנגזי עניי' הדכה היו יאוש מדעת שראו שהלכו בה הנמושות ומחישו אלל דעיר לחרת עדיין לא ידעו והיאך מותרין זו אלל משום כיון דלבי ידעי מ"איש: היו יאוש משעה שהלכו זו וזכיתר בזו ליד זה: קליעות. תלמי' שגולקין אוחס בצאחיל ומהל שז' ז' שוטקין צדקה ליב: ואפי' צלל שיה קליעות. שדה שוטקיס בה קליעות לידע דמהנהו אמו: מוהמוס משום גול. אע"ג דכי נפל לא ידע כיון דלבי ידע מ"איש מהשתא. היו יאוש כדכא: ופטורות מן המעשר. כתי' הפקר להפקר פטור מן המעשר(ס): ויסי' מצדכרי'ס אסור. כאז"ל: כשלא רישא לאז"ל מני לתרוי' דמעי'קרא ידע ואלאש כדמפרש ואולי: דקטי' בוסי'ס ובכרוני'ס אסור. וסלקא דמתן משום דלל עבידי דנתי' וליכא לעיממי ידע דמיאש ואע"ג דלבי ידע מ"איש לא היו יאוש מהשתא: חוסו מוכיה עליו. מחישו ניכר של מי הוא הלך מריה לבי ידע דנפיל לא מ"איש דמימר אמר כולי עלמא ידעי לדידי מינה ואל הפקר הן ואל שקלי להו: עס נפילה נמאסא. הלך כיון דידיע דנתרא מעיקרא מ"איש משום מ"אישותא דמי' נפלה לא חשיבה עליה ומפקד לה: לא ידע לא גרסינן ופירות היה משום כספרים: ידן

לדיכי נפס' מינה לא מ"איש. ואע"ג הוא ומתחלה לא היה עומד ב"ו. מינה כיון דכבר הקשה ממתי' תו מהך צריי'תא ורבי יאחך נמי אמאי דצריי'תא אליי'תא ליה לאקשוי' דמשמע דכל עיון הרי אלו שלו אע"ג דליכא סימן מדמוק' טעמא (א) שהרבי' מ"ויין שם ומשמע נמי אע"ג דכשהו הגביה עדיין היה בעל אדיה צבית המדרש ולא ידע שנפל מיניה: ופטורות במעשר. נמ"פ פאה (פ"ח מ"י) מוכח דוקא בהפקיר קודם גמר מלאכה פטור מן המעשר אבל אם הפקיר לאחר גמר מלאכה שנתחייב כבר במעשר אין צדק כלום וה"ו מיירי קודם גמר מלאכה שלל נחישו עדיין כדמוכח בצילה פרק המזבח (דף טז:) דמאני' העומדין לשוטמן צדקה ולעשות מהן קליעות לא נגמר מלאכתו למעשר עד שיימנשו ואפילו זכה צדן המוצא קודם שיימנשו פטורות הם המעשר כדאמרין צ"ב"ק (דף טז:) המפקיר כרמו והשכים צדק וצלו פטור מן המעשר וגבי הקדש אינו כן שאם הקדש קודם גמר מלאכה ונפדה קודם גמר מלאכה חייב במעשר כדמוכח גמ' צדקה האומר (פ"ה:). האנה נמי מידע ידע דנתרא. פירוט כשלמא לאז"ל תלמי' מותרת כיון דנגילת היא דנתרא מעיקרא מ"איש לפי שסבור שהמ"א יקחנה כי הוא לא ידע שנפלה היא אלל אלל כסור הוא מעוברי דרכים נפלה וזימית' וצרוני' אסור דלא עבידי דנתי' אע"ג דאם היה יודע דנפלו היה מ"איש לפי שצוברי דרכים יקחו כי ימלו דנפל מעוברי דרכים השחא דלא ידע כסור אלל נפלו אסורה דהוה ליה יאוש שלל מדעת אלל לרצח דהוה יאוש צעורי דרכים ואל זכילין שאלו אמאי אסור צימית' וצרוני' וי"ל צדנין ודאי אין לתלות צעורי דרכים אלל כאלל שדעלים מ"איש'ס לפי שצבורין צעורי דרכים דלא מעלי יורו היתרה צפירות שמואל'ס שצבורה ממנו ומכל אדם הלך הרי היא למצואה כיון אית ליה בה סימן כיון אית ליה בה סימן כיון דהא דרבי מ"איש'ס הפנהו. והוה מהוירי' ב"ס ובנהר כנגדו אסור כיכשה ודיקון מינה מה היתרה כיון אית ליה בה סימן כיון דהא דרבי מ"איש'ס היה הוה מהוירי' ב"ס כיון שרי כן מה שאסר כיכשה ואפי' לית ביה סימן לפני יאוש אסורה ועלתה חיבתא דרבא חיבתא. והלכתא כוותיה דאבי' ביבי'ל ק'יס י' יאוש שלל מדעת והלכתא כאז"ל דאיש שלא מדעת ח"ת לא הוה יאוש ואמרי' ומתיר דאיתובת רבא ונתי' תמיר דדיקא' כלומר התמירי' שהפיל' הרוח כן דחלל והוה מושלכ'ס כדוך מפני מה אוכלין אותן העוברין ושבים והנה בעליהן לא נתיי'ש'ו של ידעו שהפיל' הרוח ואמר ר' אשי כיון דאיכא שקבי'ס דשבתי דאולי התם ואכלי להו יאוש'י מ"איש להו מרייהו מעיקרא דכי האי גונא אפי' אבי' שוה ואם היו דקלים מוחזקין ליתמי דלאו בני יאוש ינתו או דקלים בכרבים דלא שכיתי בהו שקבי'ס למיכליהו אסירא. יש מי שאומרים פ"י כרכתא דקלים הרבה שמקופות גר ומקשי רבא לאביי מצא מותרות. ופריך אביי מתני' כ"י יצחק דאמר אדם עשוי למשמש בכיסו בכל שעה ושעה וכן המוצא מעות פרז' המעות מפורזות אמאי פריך דאמר למלתיה אמתי' וי"ל

ואש'ג' רבא נפס' מינה לא מ"איש. ואע"ג הוא ומתחלה לא היה עומד ב"ו. מינה כיון דכבר הקשה ממתי' תו מהך צריי'תא ורבי יאחך נמי אמאי דצריי'תא אליי'תא ליה לאקשוי' דמשמע דכל עיון הרי אלו שלו אע"ג דליכא סימן מדמוק' טעמא (א) שהרבי' מ"ויין שם ומשמע נמי אע"ג דכשהו הגביה עדיין היה בעל אדיה צבית המדרש ולא ידע שנפל מיניה: ופטורות במעשר. נמ"פ פאה (פ"ח מ"י) מוכח דוקא בהפקיר קודם גמר מלאכה פטור מן המעשר אבל אם הפקיר לאחר גמר מלאכה שנתחייב כבר במעשר אין צדק כלום וה"ו מיירי קודם גמר מלאכה שלל נחישו עדיין כדמוכח בצילה פרק המזבח (דף טז:) דמאני' העומדין לשוטמן צדקה ולעשות מהן קליעות לא נגמר מלאכתו למעשר עד שיימנשו ואפילו זכה צדן המוצא קודם שיימנשו פטורות הם המעשר כדאמרין צ"ב"ק (דף טז:) המפקיר כרמו והשכים צדק וצלו פטור מן המעשר וגבי הקדש אינו כן שאם הקדש קודם גמר מלאכה ונפדה קודם גמר מלאכה חייב במעשר כדמוכח גמ' צדקה האומר (פ"ה:). האנה נמי מידע ידע דנתרא. פירוט כשלמא לאז"ל תלמי' מותרת כיון דנגילת היא דנתרא מעיקרא מ"איש לפי שסבור שהמ"א יקחנה כי הוא לא ידע שנפלה היא אלל אלל כסור הוא מעוברי דרכים נפלה וזימית' וצרוני' אסור דלא עבידי דנתי' אע"ג דאם היה יודע דנפלו היה מ"איש לפי שצוברי דרכים יקחו כי ימלו דנפל מעוברי דרכים השחא דלא ידע כסור אלל נפלו אסורה דהוה ליה יאוש שלל מדעת אלל לרצח דהוה יאוש צעורי דרכים ואל זכילין שאלו אמאי אסור צימית' וצרוני' וי"ל צדנין ודאי אין לתלות צעורי דרכים אלל כאלל שדעלים מ"איש'ס לפי שצבורין צעורי דרכים דלא מעלי יורו היתרה צפירות שמואל'ס שצבורה ממנו ומכל אדם הלך הרי היא למצואה כיון אית ליה בה סימן כיון אית ליה בה סימן כיון דהא דרבי מ"איש'ס הפנהו. והוה מהוירי' ב"ס ובנהר כנגדו אסור כיכשה ודיקון מינה מה היתרה כיון אית ליה בה סימן כיון דהא דרבי מ"איש'ס היה הוה מהוירי' ב"ס כיון שרי כן מה שאסר כיכשה ואפי' לית ביה סימן לפני יאוש אסורה ועלתה חיבתא דרבא חיבתא. והלכתא כוותיה דאבי' ביבי'ל ק'יס י' יאוש שלל מדעת והלכתא כאז"ל דאיש שלא מדעת ח"ת לא הוה יאוש ואמרי' ומתיר דאיתובת רבא ונתי' תמיר דדיקא' כלומר התמירי' שהפיל' הרוח כן דחלל והוה מושלכ'ס כדוך מפני מה אוכלין אותן העוברין ושבים והנה בעליהן לא נתיי'ש'ו של ידעו שהפיל' הרוח ואמר ר' אשי כיון דאיכא שקבי'ס דשבתי דאולי התם ואכלי להו יאוש'י מ"איש להו מרייהו מעיקרא דכי האי גונא אפי' אבי' שוה ואם היו דקלים מוחזקין ליתמי דלאו בני יאוש ינתו או דקלים בכרבים דלא שכיתי בהו שקבי'ס למיכליהו אסירא. יש מי שאומרים פ"י כרכתא דקלים הרבה שמקופות גר ומקשי רבא לאביי מצא מותרות. ופריך אביי מתני' כ"י יצחק דאמר אדם עשוי למשמש בכיסו בכל שעה ושעה וכן המוצא מעות פרז' המעות מפורזות אמאי פריך דאמר למלתיה אמתי' וי"ל

- ח' א"מ פ"ד מלכות
 גולה ואברה הל' ה
 קמ ששן פ"י ע"ה ע"ה
 ח"מ ס' סכ' סק"ג:
 ב' א"מ פ"ח מלכות
 גולה ואברה הל' ה
 פ"ד מל' גביה הל' י
 קמ ששן ע"ה ע"ה ח"מ
 ס' סכ' סק"ג:
 י' ד' מ"י פ"טו מהל'
 גולה ואברה הל' ה
 ועין כסף משנה סמג
 עשין ט' ע"ה ח"מ כ"י
 רכס סק"ג:
 י' א"מ ס' פ"ח הל' ה
 ט"ע ח"מ כ"י רע
 סק"ג:
 י' ב' ז' מ"י פ"ח מלכות
 מתנת עניים הל' א:
 י' ב' ח' מ"י פ"ג מלכות
 ח"מ ס' סכ' סק"ג:
 י' ט' מ"י ס' הל' ב'
 ופ"ט' מלכות גולה
 ואברה הל' ה ט' ט"ע
 ח"מ ס' ר' ע"ה סק"ג:

רבינו חננאל

אישטו אי הוה יוסן
 אי לא בעית ד"ר דיהיה
 הם ופשוטות הן ועלו
 כולן בח"ק. איתמר יאוש
 שלא מדעת אביי אמר
 לא הוה יאוש ורבא אמר
 הוה יאוש כדב' שיש בו
 סימן כולי עלמא לא פליגי
 דלא הוה יאוש ואפי' י'
 דשמעיה לבסוף דמיש' (לבסוף) לא הוה יאוש
 וכי אתא לידיה באיסורא
 אתא לידיה דהא לפני
 יאוש והוה בו פליגי כדבר
 שאין בו סימן אביי אמר
 לא הוה יאוש דלא ידע
 דנפל מינה דמיאש. אבל
 המוצא בבוטו של י. פ"י
 בקליעות היס ובשוליותו
 של נהר פ"י בתוך הנהר
 מקום שמי נשמים שוללים
 והוא מקום שפירשו א"ג
 דאית ביה דתמנא
 שרייה למוצאה דאמר ר'
 יוחנן משור' ר' שמעון
 כן יהוצק מנין לבארה
 ששטפה נהר שהיא מותרת
 שנאמר כן תעשה לכל
 אבדת אחיך אשר תאבד
 ממנו ומצאתה מי שאברהם
 ממונו בלבד ומחיה אלל
 כל אדם. פרה ורועה
 כשהו וכו' וכו' שכל
 הרואה אותה יכול לטלה
 יצאה זו ששטפה נהר
 שצבורה ממנו ומכל אדם
 הלך הרי היא למצואה
 כיון אית ליה בה סימן
 כיון אית ליה בה סימן
 כיון דהא דרבי מ"איש'ס
 הפנהו. והוה מהוירי' ב"ס
 ובנהר כנגדו אסור כיכשה
 ודיקון מינה מה היתרה
 כיון אית ליה בה סימן
 כיון דהא דרבי מ"איש'ס
 היה הוה מהוירי' ב"ס
 כיון שרי כן מה שאסר
 כיכשה ואפי' לית ביה
 סימן לפני יאוש אסורה
 ועלתה חיבתא דרבא
 חיבתא. והלכתא כוותיה
 דאבי' ביבי'ל ק'יס י'
 יאוש שלל מדעת והלכתא
 כאז"ל דאיש שלא מדעת
 ח"ת לא הוה יאוש ואמרי'
 ומתיר דאיתובת רבא
 ונתי' תמיר דדיקא' כלומר
 התמירי' שהפיל' הרוח
 כן דחלל והוה מושלכ'ס
 כדוך מפני מה אוכלין
 אותן העוברין ושבים והנה
 בעליהן לא נתיי'ש'ו של ידעו
 שהפיל' הרוח ואמר
 ר' אשי כיון דאיכא שקבי'ס
 דשבתי דאולי התם ואכלי
 להו יאוש'י מ"איש להו
 מרייהו מעיקרא דכי האי
 גונא אפי' אבי' שוה ואם

הגהות הב"ח

(א) נפ' דמיאש לבסוף
 (ב) ז"ל ע"כ ע"כ
 רבי דרי עסקין:
 (ג) ח"ת ד"ה מ"י ו' י'
 שהרבי' מ"ויין ס' י' ז"ל
 ע"כ די כ' ע"ה:

גליון הש"ס

נ"ב מעיקרא יאוש.
 קשה לי ה"ל ס' עניי'
 קטנית ש' להם חלק ומתיר
 יאוש שלל מדעת כללית
 דף כ' ע"כ ע"כ ע"כ
 נ"ב דף קמ"ג ע"כ ד"ה ו' א"ס
 ועדיין ז"ע:

הגהות הגר"א

[א] נ"ב אלז דיקירי.
 י"ב גיפתא דה"ל דשתי' כיון
 דמי' דמי' דמי'ל ינתו וכן
 מותרות ומחיתו וכן
 כלשונות אלז י' ואולי
 כתב משום דיקירי ולא
 פריך גמ' מרבייתא משום
 דהמס דמי' היתו ועמעל
 (עריה) להו וע"י ח"ס
 (ע"ל) ד"ה אלל כו'
 (ועמ"ש רבינו בח"מ ס' רס"ג כ"ק ז':)

מוסף רש"י

כל אדם. הפילו עשויים
 (חמי"ח) (א) משיכרי'
 הנמרשות. כשהו דמלא
 וח"ק נתיי'ש'ו שר' העניים.
 לפי שידעו לפי שגאל לקט
 שמה ופאה נמושות נטלו'ס
 (שם). איתרגרי'. הולכין
 נחת ומעייתו ט"פ מחוק
 כפלך (ש"ג) מתנגמל
 איתרגר' (ש"ס) לקוטי' בתר'
 לקוטי'. עני מוליך ב'ו
 אחרי' שמאל' וח"ק פוסקין
 שרי' עניים מללוק' (ש"ס).

הגהות הגר"א

(א) נפ' דמיאש לבסוף
 (ב) ז"ל ע"כ ע"כ
 רבי דרי עסקין:
 (ג) ח"ת ד"ה מ"י ו' י'
 שהרבי' מ"ויין ס' י' ז"ל
 ע"כ די כ' ע"ה:

גליון הש"ס

נ"ב מעיקרא יאוש.
 קשה לי ה"ל ס' עניי'
 קטנית ש' להם חלק ומתיר
 יאוש שלל מדעת כללית
 דף כ' ע"כ ע"כ ע"כ
 נ"ב דף קמ"ג ע"כ ד"ה ו' א"ס
 ועדיין ז"ע:

הגהות הגר"א

[א] נ"ב אלז דיקירי.
 י"ב גיפתא דה"ל דשתי' כיון
 דמי' דמי' דמי'ל ינתו וכן
 מותרות ומחיתו וכן
 כלשונות אלז י' ואולי
 כתב משום דיקירי ולא
 פריך גמ' מרבייתא משום
 דהמס דמי' היתו ועמעל
 (עריה) להו וע"י ח"ס
 (ע"ל) ד"ה אלל כו'
 (ועמ"ש רבינו בח"מ ס' רס"ג כ"ק ז':)

מוסף רש"י

כל אדם. הפילו עשויים
 (חמי"ח) (א) משיכרי'
 הנמרשות. כשהו דמלא
 וח"ק נתיי'ש'ו שר' העניים.
 לפי שידעו לפי שגאל לקט
 שמה ופאה נמושות נטלו'ס
 (שם). איתרגרי'. הולכין
 נחת ומעייתו ט"פ מחוק
 כפלך (ש"ג) מתנגמל
 איתרגר' (ש"ס) לקוטי' בתר'
 לקוטי'. עני מוליך ב'ו
 אחרי' שמאל' וח"ק פוסקין
 שרי' עניים מללוק' (ש"ס).

הגהות הגר"א

(א) נפ' דמיאש לבסוף
 (ב) ז"ל ע"כ ע"כ
 רבי דרי עסקין:
 (ג) ח"ת ד"ה מ"י ו' י'
 שהרבי' מ"ויין ס' י' ז"ל
 ע"כ די כ' ע"ה:

גליון הש"ס

נ"ב מעיקרא יאוש.
 קשה לי ה"ל ס' עניי'
 קטנית ש' להם חלק ומתיר
 יאוש שלל מדעת כללית
 דף כ' ע"כ ע"כ ע"כ
 נ"ב דף קמ"ג ע"כ ד"ה ו' א"ס
 ועדיין ז"ע:

הגהות הגר"א

[א] נ"ב אלז דיקירי.
 י"ב גיפתא דה"ל דשתי' כיון
 דמי' דמי' דמי'ל ינתו וכן
 מותרות ומחיתו וכן
 כלשונות אלז י' ואולי
 כתב משום דיקירי ולא
 פריך גמ' מרבייתא משום
 דהמס דמי' היתו ועמעל
 (עריה) להו וע"י ח"ס
 (ע"ל) ד"ה אלל כו'
 (ועמ"ש רבינו בח"מ ס' רס"ג כ"ק ז':)

מוסף רש"י

כל אדם. הפילו עשויים
 (חמי"ח) (א) משיכרי'
 הנמרשות. כשהו דמלא
 וח"ק נתיי'ש'ו שר' העניים.
 לפי שידעו לפי שגאל לקט
 שמה ופאה נמושות נטלו'ס
 (שם). איתרגרי'. הולכין
 נחת ומעייתו ט"פ מחוק
 כפלך (ש"ג) מתנגמל
 איתרגר' (ש"ס) לקוטי' בתר'
 לקוטי'. עני מוליך ב'ו
 אחרי' שמאל' וח"ק פוסקין
 שרי' עניים מללוק' (ש"ס).

הגהות הגר"א

(א) נפ' דמיאש לבסוף
 (ב) ז"ל ע"כ ע"כ
 רבי דרי עסקין:
 (ג) ח"ת ד"ה מ"י ו' י'
 שהרבי' מ"ויין ס' י' ז"ל
 ע"כ די כ' ע"ה:

גליון הש"ס

נ"ב מעיקרא יאוש.
 קשה לי ה"ל ס' עניי'
 קטנית ש' להם חלק ומתיר
 יאוש שלל מדעת כללית
 דף כ' ע"כ ע"כ ע"כ
 נ"ב דף קמ"ג ע"כ ד"ה ו' א"ס
 ועדיין ז"ע:

הגהות הגר"א

[א] נ"ב אלז דיקירי.
 י"ב גיפתא דה"ל דשתי' כיון
 דמי' דמי' דמי'ל ינתו וכן
 מותרות ומחיתו וכן
 כלשונות אלז י' ואולי
 כתב משום דיקירי ולא
 פריך גמ' מרבייתא משום
 דהמס דמי' היתו ועמעל
 (עריה) להו וע"י ח"ס
 (ע"ל) ד"ה אלל כו'
 (ועמ"ש רבינו בח"מ ס' רס"ג כ"ק ז':)

מוסף רש"י

כל אדם. הפילו עשויים
 (חמי"ח) (א) משיכרי'
 הנמרשות. כשהו דמלא
 וח"ק נתיי'ש'ו שר' העניים.
 לפי שידעו לפי שגאל לקט
 שמה ופאה נמושות נטלו'ס
 (שם). איתרגרי'. הולכין
 נחת ומעייתו ט"פ מחוק
 כפלך (ש"ג) מתנגמל
 איתרגר' (ש"ס) לקוטי' בתר'
 לקוטי'. עני מוליך ב'ו
 אחרי' שמאל' וח"ק פוסקין
 שרי' עניים מללוק' (ש"ס).

רבינו חננאל

אישטו אי הוה יוסן
 אי לא בעית ד"ר דיהיה
 הם ופשוטות הן ועלו
 כולן בח"ק. איתמר יאוש
 שלא מדעת אביי אמר
 לא הוה יאוש ורבא אמר
 הוה יאוש כדב' שיש בו
 סימן כולי עלמא לא פליגי
 דלא הוה יאוש ואפי' י'
 דשמעיה לבסוף דמיש' (לבסוף) לא הוה יאוש
 וכי אתא לידיה באיסורא
 אתא לידיה דהא לפני
 יאוש והוה בו פליגי כדבר
 שאין בו סימן אביי אמר
 לא הוה יאוש דלא ידע
 דנפל מינה דמיאש. אבל
 המוצא בבוטו של י. פ"י
 בקליעות היס ובשוליותו
 של נהר פ"י בתוך הנהר
 מקום שמי נשמים שוללים
 והוא מקום שפירשו א"ג
 דאית ביה דתמנא
 שרייה למוצאה דאמר ר'
 יוחנן משור' ר' שמעון
 כן יהוצק מנין לבארה
 ששטפה נהר שהיא מותרת
 שנאמר כן תעשה לכל
 אבדת אחיך אשר תאבד
 ממנו ומצאתה מי שאברהם
 ממונו בלבד ומחיה אלל
 כל אדם. פרה ורועה
 כשהו וכו' וכו' שכל
 הרואה אותה יכול לטלה
 יצאה זו ששטפה נהר
 שצבורה ממנו ומכל אדם
 הלך הרי היא למצואה
 כיון אית ליה בה סימן
 כיון אית ליה בה סימן
 כיון דהא דרבי מ"איש'ס
 הפנהו. והוה מהוירי' ב"ס
 ובנהר כנגדו אסור כיכשה
 ודיקון מינה מה היתרה
 כיון אית ליה בה סימן
 כיון דהא דרבי מ"איש'ס
 היה הוה מהוירי' ב"ס
 כיון שרי כן מה שאסר
 כיכשה ואפי' לית ביה
 סימן לפני יאוש אסורה
 ועלתה חיבתא דרבא
 חיבתא. והלכתא כוותיה
 דאבי' ביבי'ל ק'יס י'
 יאוש שלל מדעת והלכתא
 כאז"ל דאיש שלא מדעת
 ח"ת לא הוה יאוש ואמרי'
 ומתיר דאיתובת רבא
 ונתי' תמיר דדיקא' כלומר
 התמירי' שהפיל' הרוח
 כן דחלל והוה מושלכ'ס
 כדוך מפני מה אוכלין
 אותן העוברין ושבים והנה
 בעליהן לא נתיי'ש'ו של ידעו
 שהפיל' הרוח ואמר
 ר' אשי כיון דאיכא שקבי'ס
 דשבתי דאולי התם ואכלי
 להו יאוש'י מ"איש להו
 מרייהו מעיקרא דכי האי
 גונא אפי' אבי' שוה ואם

היו דקלים מוחזקין ליתמי דלאו בני יאוש ינתו או דקלים בכרבים דלא שכיתי בהו שקבי'ס למיכליהו אסירא. יש מי שאומרים פ"י כרכתא דקלים הרבה שמקופות גר ומקשי רבא לאביי מצא מותרות. ופריך אביי מתני' כ"י יצחק דאמר אדם עשוי למשמש בכיסו בכל שעה ושעה וכן המוצא מעות פרז' המעות מפורזות אמאי פריך דאמר למלתיה אמתי' וי"ל

אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

כב.

עין משפט
נר מצוה

בא א"מ פ"ו מהלכות
גולה ואפסיה ה"א
עו"מ פ"י רעו:
בבב ד"מ פ"ד מהל'
תמותות הל' ג:
ז' ה"מ שם הלכה א:
יח ד' מ"י פ"ב מהל'
טומאה ואח"כ הלכה
ז:

רבינו חננאל

הן ממשמש בהן כל שעה
והללו א"מ ש"ה שהן בצד
שדה קצורות דמוכחא
מילתא דמשרדה הן הן
כבר נתייש מהן כמו
המטות וכן תאנה הנוטה
לירך התאנים שהן נפולות
ממנה מיר נמאסות לביכר
מתאיש מהן ומותרין
משום גול ופטרין מן
המעשר דאנו נשמו ותקן
כלל אמרו במעשרות
כל שהוא אוכל ונשמו
וגידוליו מן הארץ חייב
במעשרות. ונב שנטל
מזה ותקן לזה לא גב
הוא שגונב בסתר. אבל
הוא גב דקתני גולן
הוא שנטל בגלוי והרי
גולין גולן קתני חד
גולן וחד לייסעי מוויין.
ח"ש ש"ף נהר קדויותו
ונתקן לתוך שדה חבירו
אם נתיישו הבעלים הרי
אלו שלו מכלל דבסתמא
חייב להחזיר ואוקימנא
כשבעלין מרדפינן אחיהון
ויכולין להציל על ידי
הדחק. ח"ש כיצד אמרו
התורם שלא מדעת
תורמתו תרומה וכו'
אוקימנא כגון שתרם ובא
בעל הפירות ומצאו שתרם
ואמר לו למה [לא] הייתה
שעשית ממנו היפות מוכחא
וניחא ליה ביפה. אבל
לא אמרי' כלך אצל יפות
שאר לו כלך אצל יפות
משום כסיפוחא הוא דאמר
ליה הכי ואסורין משום
גול. ת"ש עוררה הטל
עליהם ושמת הרי הן כבי

מה שנתן נתן. 'אמתי כר' דאמר בפרק הגזול [בתרא] [כ"ק דף
קד]. סתם גנב וגולן הוי יאוש בעלים:

שטף נהר קרויו עצי וזבניו. ה"ג אס נתיישו הבעלים הרי
אלו שלו וז"ל דמייירי ביכול להציל בקל אס רודף בשעת
שטיפה דאי ללו הכי הוה חזונו של
יס שאזוד ממנו ומכל אדם ועל זה
לא היה אומר הא סתם לא אלא
איירי ביכול להציל בקל בשעת שטיפה
ואפילו אין בהן סימן ולפי שיעבדן
עקולי ופשוטי ויקחם שם ופ"י יקדמו
אחרים ויקחו ויחזירו לו לפי שניכר
שהוא בעליו לפי שדף מיד וס"ד
דמייירי דלס לא רדף מיד בשעת
שטיפה שלא יכול עוד כלל להציל
כדמוכח בסיפא לפי שיקחוס אחרים
כשיעבדוס עקולי ופשוטי ולא יחזירו
לפי שאין בהן סימן וה"פ אס נתיישו
הבעלים דכיוון שהיו שם בשעת
שטיפה ולא רדפו ואפילו אומרים
שאין מתיישבים אין צדק כלום דודאי
הן מתיישבים בנזק הא סתמא שלא
היו בעלים בשעת שטיפה ולא נתיישו
עד שידעו הבעלים ששטפה נהר
ואז כבר אינו יכול להציל לפי שאין
בו סימן לא דכשמתלן בתיאורא אמת
לדיה שהבעלים לא ידעו עדיין
אלמא יאוש שלא מדעת לא הוי יאוש
ומשני ביכול להציל אפי' אחר שטיפה
כגון שיש צדדיה סימן שהבעלים
אין מתיישבין כשידעו ופרקי' אז הכי
אימא סיפא ואס היו הבעלים מרדפינן
כו' מאי אריא מרדפינן אפילו היו
בעלים שם בשעת שטיפה ולא רדפו
נמי יחזירו ומשני ביכול להציל אחר
שטיפה ע"י הדחק דאע"פ שיש בו
סימן בטורח יומא ויחזירו וכלך
אס היה בשעת שטיפה ואינו מרדף
ודאי מתיישב כיון שעה יכול להציל
בלא דחק ואינו מצייל אצל אין
הבעלים בשעת שטיפה יחזיר כשעדינו
הבעלים לא מתיישב ואילו על ידי
הדחק וא"מ מנלן הא סתמא חייב
להחזיר דלמא נתיישו אמת לאפוקי
שהיו שם ורדפו דמייירי להחזיר וי"ל
דא"כ לא יתיני אס נתיישו אלא
ואזניו הרי אלו שלו דפשיטא דלא
מייירי בדרדפו בשעת שטיפה דהא
קתני סיפא דאס היו הבעלים מרדפינן
חייב ואין להקשות דמאי דייק מסיפא
טעמא דמרדפינן הא סתמא הרי אלו
שלו דלעולם נימא דהוא הדין לאפוקי
דיחזיר ולא נקט מרדפינן אלא לאפוקי
שהיו הבעלים בשעת שטיפה ולא
רדפו וע"י סיפא ידעינן דמייירי בלא
יכול להציל אצל רש"י דגרס מפני
שנתיישו הבעלים בשעת שטיפה לישנא

ירדן. וכן שאר נהרות ותנא זה על יד הירדן היה יושב: בלסטיס
מויין. ובחוקה נטלה הימנו ומעיקרא ידע ומייאש: סוף נהר קרויו.
של זה ומלך אחר: הרי אלו כו'. ה"ג הרי אלו שלו מפני שנתישו
הבעלים. דכל שטיפת נהר כקורות עמים ואזנים הבעלים ידעו זה

וכן ירדן שנמל מזה ונתן לזה מה שנמל
נטל ומה שנתן נתן בשלמא גולן וירדן
דקא חזי להו ומייאש אלא גב מי קא חזי
ליה דמייאש תרגמה רב פנא בלסטיס
מויין אי הכי היינו גולן תרי גוויי גולן
ת"ש א"ש שטף נהר קרויו עצי וזבניו ונתנו
בתוך שדה חבירו ה"ג הרי אלו שלו מפני
שנתיישו הבעלים טעמא דנתיישו הבעלים
הא סתמא לא הכי במאי עסקינן כשיכול
להציל אי הכי אימא סיפא א"מ היו הבעלים
מרדפינן אחריהם חייב להחזיר אי ביכולין
להציל מאי אריא מרדפינן אפילו אין מרדפינן
נמי הכי במאי עסקינן ביכולין להציל
על ידי הדחק מרדפינן לא אייאוש אין מרדפינן
אייאוש מייאש ת"ש כ"כצד אמרו התורם שלא
מדעת תרומתו תרומה יהיירי שירד לתוך
שדה חבירו וליקט ותרם שלא ברשות ואם
חושש משום גול אין תרומתו תרומה ואם
לאו תרומתו תרומה ומונין הוא יודע אם
חושש משום גול ואם לאו יהיירי שבא בעל
הבית ומצאו ואמר לו "כלך אצל יפות
אם נמצאו יפות מהן תרומתו תרומה ואם
לאו אין תרומתו תרומה דליקטו הבעלים
והוסיפו עליהן בין כך ובין כך תרומתו
תרומה וכי נמצאו יפות מהן תרומתו תרומה
אמאי בעידנא דתרם הא לא הוה ידע
"תרגמה רבא אליבא דאביי" דשויה שליח
וא"ה"ג מסתברא דאי ס"ד דלא שווייה שליח מי
הוויא תרומתו תרומה והא אתם יגם אתם
אמר רחמנא ס"ה לרבות שלוחכם מה אתם
לדעתכם אף שלוחכם לדעתכם אלא הכי
במאי עסקינן כגון דשויה שליח וא"ל זול
תרום ולא א"ל תרום מהני וסתמיה דבעל
הבית כי תרום מבינונית הוא תרום ואול
איהו ותרם מיפות ובא בעל הבית ומצאו
וא"ל כלך אצל יפות אס נמצאו יפות מהן
תרומתו תרומה ואם לאו אין תרומתו תרומה
אקלעו לכוסתנא דמרי בר איסק אייתי אריסיה דמרי ורימוני ושדא קמיהו
אמימר ורב אשי אכלי מר זוטרא לא אכלי אדהכי אהא מרי בר איסק
אשכחיהו וא"ל לאריסיה אמאי לא איתותי להו לרבנן מהנדך שפירתא
אמרו ליה אמימר ורב אשי למר זוטרא השתא אמאי לא אכלי מר
והתניא אס נמצאו יפות מהן תרומתו תרומה אמר להו הכי אמר רבא
לא אמרו כלך אצל יפות אלא לענין תרומה בלבד משום דמצוה
הוא וניחא ליה אבל הכי משום כסיפוחא הוא דאמר הכי תא שמע
ט"עוררה הטל עליהן ושמה הרי זה יבכי יותן נגבו אף על פי ששמת
אין

(א) [כ"ק ג. ו. ושי"ן]
(ב) [אוס' דמוכות פ"ח]
(ג) [בחוסיפא ח"י אס
נתיישו הבעלים הרי אלו
שלו וע"י חוס' ד"ה שטף].
(ד) [אוס' מנובות פ"ח
ע"י]. (ה) [קדושינן ג. [אוס'
דמוכות פ"ח]. (ו) [גידולינן
ע"א]. (ז) [שבת ג. ושי"ן].
(ח) [לקחין ע"א: קדושינן
מ"א]. (ט) [אוס' מנכיוני
פ"ג ע"י]. (י) [פ"ה למאי
דפקינא לן השתא דליירי
בגנב ממת' אחיה ט"ו]

תורה אור השלם

1 בן תרומה גם אתם
תרומתו ה' מכל
מעשרתיכם אשר תקחו
מאת בני ישראל ונתתם
ממנו את תרומתו ה'
לאהרן הכהן:
במדרש יב כח
2 ובי יתן מן על זרע
ונקט מנבלתם עליו טמא
הוא לכב: ויקרא יא לה

גליון הש"ס

נ"ב דשויה שליח. עין
דעיקר דף ע"ה ע"ה ח"ס'
ד"ה לך: שם לכושתא
דבר בר אסק. עין
יבמות דף כ"ה ע"ה ח"ס'
ד"ה ר"ה:

הנהרות הגר"א

[א] נ"ב ה"ג מסתברא. י"ב
ירמא הרמ"ס ומסתברא
והא אס כו' וי"ל ואמאי
צריכי לכתב אצל יפות
שטחו ממונו אלא היע
כו' וכל זה למינן דכבא
כאן אצל א"ל לכו' דמנה
שאר כמ"ס בקדושינן כו' ב'
וע"י חוס' שם ד"ה אס כו'
וא"כ י"ל כו' וי"ל
ה"ג כו' וי"ל כו' וועמ"ס
רבינו ב"ר פ"י ע"ה ח"ק
ע"י:

מוסף רש"י

אם חושש משום גול.
אס מקפיד בעל הבית על
הם ששעה ורומה לו שגולה.
אין תרומתו תרומה.
דהשתא ודאי הכי קאמר אס
מלאת עדי יפות מלוא בית
נחלן [דעיקר ג.]. אס
נמצאו יפות מהן
תרומתו תרומה. דגלי
דשמייה דעמא ליה ואמרינן
כמתן שטחא שלח מעיקרא
דמי [עורבוני ע"ה]. בין כך
ובין כך. בין שיש יפות בין
שלא יפות מהן [ש"ס].
תרגמה רבא אליבא
דאביי. במקום אביי
ובשנינו לפי משנה זו
מסוכמת אפי' דכרי וסוכה
י"ט.

דפשיט ליה דנתיישו א"כ מתיישב גופיה מני לאווכי דמייירי בלאין יכול להציל ולא היה צריך להביא סיפא ותו מנלן הא סתמא לא
דאפילו סתמא נמי מני מייירי: רב"י גרסינן ה"ג מסתברא דאי לא שוייה שליח ולא גרסינן ומסתברא: א"מ יש יפות מהן תרומתו
תרומה. דמסתמא גם מתחילה היה דעתו כן וא"מ ונימא דהשתא ודאי ניחא ליה ציפות אצל מתחילה בשעה שתרם אי הוה ידע לא
הוה ניחא ליה דאין דרך לתרום מן היפות כדאמרין לעיל (דף כ"א): גבי דבר שיש בו סימן דאפילו לרנא חייב להכריז דאע"ג דהשתא
מתיישב אין צדק כלום וי"ל דשאני הכי דכיון דחיוני ציה דניחא ליה השתא אמרינן נמי ניחא ליה מעיקרא משום מנה: וא"מ א"ו אין
תרומתו תרומה. וא"מ דבפרק אלמנה ניוונית (פמכות דף ע"ט: ושם ד"ה פיסת) אמרינן דסתמיה דבעל הבית הוי אחד מתמימי ואס השליח
פיחת י' או הוסקי' י' תרומתו תרומה דמני א"ל צהכי אמדתין אצל מייאש הכי וי"ל דהתם הוי כולה שיעור תרומה ויש שמוס' כך ויש שמוס'
כך לכתב מני א"ל כיון שלא פירשה י' צהכי אמדתין אצל מייאש אין רגילות לתרום ולכתב לא היה לו לתרום בשום ענין מהס בלא רשותו:
מר זוטרא א"א אב"י. וא"מ ואמאי לא אכל האמר רנא פרק הגזול בתרא [כ"ק דף ק"ט]. אריסא מדנפשיה קא זבן ויש לומר דהתם שהביא
האריס מצית דמסתמא ממה שהגיע לחלקו מביא אצל הכי שהביא מן הפרדס היה חושש מר זוטרא שמה בשעת חלוקה לא יאמר
לבעל הפרדס חטול כנגד מה שמתמי להס ורב אשי לא היה חושש לזה ולכתב אצל קודם שצא מרי צר איסק משום דאריס מדנפשיה קא
היבז דאין לומר שהיה סומך שיתרנא מרי צר איסק כשידע דהלכה ככאזי ואע"ג דהשתא ניחא ליה מעיקרא לא הוה ניחא ליה:
איסורא

א) קדושין ע"ג. ב) לקמן
מ. ט. ו' ו'ל' ר' שמעון וכו'.
ג) קדושין ע"ג. ד) קדושין ע"ג.
ה) קדושין ע"ג. ו) קדושין ע"ג.
ז) קדושין ע"ג. ח) קדושין ע"ג.
ט) קדושין ע"ג. י) קדושין ע"ג.
יא) קדושין ע"ג. יב) קדושין ע"ג.
יג) קדושין ע"ג. יד) קדושין ע"ג.
טו) קדושין ע"ג. טז) קדושין ע"ג.
יז) קדושין ע"ג. יח) קדושין ע"ג.
יט) קדושין ע"ג. כ) קדושין ע"ג.

תורה אור השלם

1 וכו' יתן מים על זרע
ונפל מנגלתם עליו טמא
הוא לכה. וקראו יא לח
2 וכו' תעשה לחמורו וכן
תעשה לכל אבדת אחך
אשר תאבד ממנו
ומצאתה לא תובל
להתעלם: דברים כב ג

הגהות הב"ה

א) רש"י ד"ה רצה
מתוך וכו' שיש בו סימן:
ב) רש"י ד"ה אכסורא
וכי' דלא ידע דמיאש כיון:

גלוין הש"ס

גמ' ביע"ל ק"ג"ס. עין
שבת דף קנ"ג ע"א מוס'
ד"ה וילכתא: שם יתבי
ד"ה בני פחילה. עין
כ"ב דף קנ"ג ע"ב מוס'
ד"ה וכו': תוס' ד"ה
א' דליבא ב"ר אר קשה.
עין משנת הש"ס מ"ד
סימן י"ג:

הגהות הגר"א

א) נ"ב דליבא כ"ו. כ"ב
מחמת מתיקוס. רמב"ס.
מש"כ שער פירות. מ"מ:
ב) ז"ב ד"ה כרכתא כ"ו.
כ"ב אלב המניס כ"ב א"ס
הקפיד והקפ"ד כ"ו שהרי
גילה דעתו שלא מחל:

מוסף רש"י

מנין לאבירה ששטפה
בהר שהיא מותרת.
הואל ומיאלו העגלים
ב"ר טו. י.

אינן בני יוסן. ולא אמרין כיון דהשתא נחא מהני האי דעתא
למעיקרא ומיהו הכשר. וקשיא לרבא: כתיב כי יוסן. ולא כתיב כי
יוסן: לדעת. שידע בנתיבה והוכשר בעיניו ועודה הטל עליהן
עדיו הן בנתיבתו: ממנו. קרא יתירא הוא לאשמועינן שאינו אבוד
אלא הימנו: ואיסורא דומיא דהיסורא.

כיון דמחזיק אצל כל אדם לא חילקו מלויה אלא
כל אדם שיחזיר ושאניה מלויה יזכה
בה איתקשוי איתקש להדדי זו
לאיסורא וזו להיתירא: מה היסורא.
שאניה מלויה לא חילקו בין שיש בה
סימן לשאין בה סימן: אף איסורא.
דמלויה אצל כל אדם לא חילקו בין אין
סימן דכי ידע מיאש ליש סימן דלכי
ידע לא מיאש וכי היכי דיש סימן
אכסורא כי אין סימן נמי אכסורא היכא
דאכא למימר לא ידע דנפלה קודם
שבחא ליד זה: יע"ל ק"ג"ס. סימני
הלכות הן. יאוש שלג מדעת דהכא.

עד זומם למפרע הוא נפקל בנסהדרין
(דף טו.). לחי העומד מחילוי בעירובין
(דף טו.). קדושין שלג נמסרו לביאה
(דף טו.). גלויו דעתא בגיטא
בגיטין (דף טו.). מומר אוכל נבילות
להכעיס פסול לענין עדות בנסהדרין
(דף טו.). הני תמרי דיוקא. שהרות
משיר: היכי אכלינן לכו. הא לא
מיאש. והא דנקט למיבעי בעיא
מאחר דאיתומב רבא קשיא לי דנבלא
איתומב רבא אכא למיבעי דהא
מודה רבא בכל דבר שחזותו מוכיח
עליו חוץ מן התאנה מפני שנמאסת

עם נפילתה ונראה בעיני דלא נקט
לה אלא להרבות בחומר אכסור כלומר
מאחר דאיתומב אפילו דנדר שאין
בו סימן כ"ש שלג אכסורין שיש בהן
סימן: מעיקרא. מתקדם נפילתו:
יאוש מיאש. לידוע הוא שהרות
משיר מהן והסקלים מומונים לאוכלין:
יסמי. קטנים שאין הפקידן הפקד:
כאנא בארעא דיתמי לא מחזקינן.

אין עליו להחזיק כל הנקעה בחוקת
הקרקע של החיוב ולאסור כל
התמרים משום ספק קרקע של יתומים
אלא הולכין אחר הרוב: מוחזק ועומד
מאי. קרקע עומה של יתומין מאי:
כרכתא מאי. דקלים הכרוזין ומוקפין
נגדר של אגנים סביב שאין סקלים
ורמשים נכמתן סס: העשו לידרם.
שהמקום שהוא שם רגיל דריסת בני
אדם והספן נמוך וטוב לידרם: לא
הוי סימן. שאין בעליו סומך לתת
בו סימן מימר אמר נשחת הסימן
דריסת הרגלים: כרה"א. כגון
בשדה זרועה שאין רוב בני אדם
דורכין בה ויש מיעוט שהולכין בה:
ה"ג אי דליס כהו סימן כרה"א מאי
מכריז. כלומר כי מכריז זה מלא

אבירה מאי מכריז שיוכל ליתן האובד
סימן בה: מכריז מקום. ואינו מכריז
שם האבירה אלא שם המקום מי
שאבדה ממנו אבירה במקום פלוני
יבא ויאמר מה איבד חוה בלא ואומר
אבדתי שם חפץ פלוני: והאלומות.
עומרים גדולים: רבה היכי מסרין

לה. רבה לאמר טעמא דרה"ר משום דמרכס מאי שגא אלומות:
ורבא. דמוקיס לכריכות כשאין בו סימן מאי שגא כריכות ומאי
שגא אלומות: רבה מסרין לטעמיה. דטעמא ד"דרשות הרבים
דכריכות משום סימן ודנדר שיש (ב) בה סימן: במקום. טעמא
דכריכות ד"דרשות הרבים משום מקום ודנדר שאין בו סימן:
דמדרכא

לכאן דאמר טעמא דרה"ר משום דמרכס מאי שגא אלומות:
ורבא. דמוקיס לכריכות כשאין בו סימן מאי שגא כריכות ומאי
שגא אלומות: רבה מסרין לטעמיה. דטעמא ד"דרשות הרבים
דכריכות משום סימן ודנדר שיש (ב) בה סימן: במקום. טעמא
דכריכות ד"דרשות הרבים משום מקום ודנדר שאין בו סימן:
דמדרכא

לכאן דאמר טעמא דרה"ר משום דמרכס מאי שגא אלומות:
ורבא. דמוקיס לכריכות כשאין בו סימן מאי שגא כריכות ומאי
שגא אלומות: רבה מסרין לטעמיה. דטעמא ד"דרשות הרבים
דכריכות משום סימן ודנדר שיש (ב) בה סימן: במקום. טעמא
דכריכות ד"דרשות הרבים משום מקום ודנדר שאין בו סימן:
דמדרכא

לכאן דאמר טעמא דרה"ר משום דמרכס מאי שגא אלומות:
ורבא. דמוקיס לכריכות כשאין בו סימן מאי שגא כריכות ומאי
שגא אלומות: רבה מסרין לטעמיה. דטעמא ד"דרשות הרבים
דכריכות משום סימן ודנדר שיש (ב) בה סימן: במקום. טעמא
דכריכות ד"דרשות הרבים משום מקום ודנדר שאין בו סימן:
דמדרכא

לכאן דאמר טעמא דרה"ר משום דמרכס מאי שגא אלומות:
ורבא. דמוקיס לכריכות כשאין בו סימן מאי שגא כריכות ומאי
שגא אלומות: רבה מסרין לטעמיה. דטעמא ד"דרשות הרבים
דכריכות משום סימן ודנדר שיש (ב) בה סימן: במקום. טעמא
דכריכות ד"דרשות הרבים משום מקום ודנדר שאין בו סימן:
דמדרכא

לכאן דאמר טעמא דרה"ר משום דמרכס מאי שגא אלומות:
ורבא. דמוקיס לכריכות כשאין בו סימן מאי שגא כריכות ומאי
שגא אלומות: רבה מסרין לטעמיה. דטעמא ד"דרשות הרבים
דכריכות משום סימן ודנדר שיש (ב) בה סימן: במקום. טעמא
דכריכות ד"דרשות הרבים משום מקום ודנדר שאין בו סימן:
דמדרכא

לכאן דאמר טעמא דרה"ר משום דמרכס מאי שגא אלומות:
ורבא. דמוקיס לכריכות כשאין בו סימן מאי שגא כריכות ומאי
שגא אלומות: רבה מסרין לטעמיה. דטעמא ד"דרשות הרבים
דכריכות משום סימן ודנדר שיש (ב) בה סימן: במקום. טעמא
דכריכות ד"דרשות הרבים משום מקום ודנדר שאין בו סימן:
דמדרכא

איסורא דומיא דהיתירא. מה שמחיר אבודה ממנו ומכל אדם
ע"כ לא אינטרין קרא בידע וממיאש דהא אפילו
במזוין אצל כל אדם מותרת ביאוש אלא לא אנטרין אלא כי לא ידע
ואע"ג לכי ידע לא ממלאש אפי' אם יש בו סימן כיון שהיא

אבודה מכל אדם ה"ג איסורא דהיינו
מלויה אצל כל אדם דאסור כה"ג
ללא (ב) ידעין דמיאש בין יש בו סימן
בין שאין בו סימן ואין להסיר אלא
דמיאש קודם דלמח לידיה דשריא
רממנא: מאחר דאיתומב רבא
בו' בשלמא לרבא אע"ג לוחס
שמתח האילן או בסמון לאילן אכרי
דחזותו מוכיח עליו אצל תמרי שהרות
מוליכין ברחוק דלא שייך חזותו מוכיח
עליו אע"פ שבגלים סבורין שיפלו
מתח האילן מ"מ אם הם יודעין שהרות
מוליכין מרחוק היו ממיאשין אלא
לאזי הא הו יאוש שלג מדעת

שהבעלים סבורים שיפלו מתח האילן
ולא יקחום עוזבי דרכים משום
דחזותו מוכיח עליו ומשני דאפילו
אזנן שמתח האילן שרו אפילו לאזני
אכסורא דשכמי שקלים ורמשים
דמיאש ו"ל דעבדי דנמרי כמו
תאנים דל"כ היו אכסורים לאזני דהוי
יאוש שלג מדעת דאינו סובר שיפלו
כיון דלא עבדי דנמרי כמו זמים
ומכריז דאסור כיון דלא עבדי
דנמרי: דלאן בני מחילה ניהו

מאי. בשלמא לרבא לכו לכי נגלי
מיאשי השתא נמי מיקרי יאוש:
איתומב רבא. רבא ידע שפיר
הן ברימא כדמשמע
ק"ת לעיל (דף כ"ג): דקאמר בזוטו
של ס' כ"ע לא פלוגי דשרי כדבעינן
למימר לקמן אלא דלא דייק איסורא
דומיא דהיתירא:

וכי כרכתא מאי. אם יש גדר
בכריכות מוליך אותן חוץ לגדר
דכך עליו הלא הבעלים סבורין
שכונן יפלו מתח האילן ויש ישממרו
משקלים ורמשים:

אי דליבא סימן מאי מכריז. פירוש
למה נצרך להכריז המנוא מאחר
שהאובד אין בו סימן ליתן ומשני
דזה מכריז שחזותו שאבד יתן סימן
מקום וכן לקמן (דף כ"ג) דקאמר
כדי שילך שלשה ויחזור שלשה ויכריז
יוס אחד היינו נמי שהמנוא מכריז
והאובד יתן סימן א"כ קשה דנפרק
אלו עוברין (דף מט): וס' ד"ה יוס'
אמרין ע"ה אין מכריזין על אבדתו
והיאך אזו יודעין זה אם הוא של
ע"ה ויש לומר דמיידי צמולא במקום
דשכיח ע"ה ורש"י שפירש דהמנוא
מכריז מקום שאמר מלאמי חפץ
במקום פלוני והוא יאמר חפץ פלוני
ויקמה ק"ק דהא תנן בפירקין (דף
כ"ג): אמר אבירה ולא אמר סימנין
לא אמר כלום אלאמה כמה שמכיון
החפץ אינו סימן ו"ל דהתם נמי לאו
משום שהוא חשוד לנקר שהפסיד
חפץ אלא משום דאיל"כ היכי דאח

אבדת חפץ ה"ג אימר אדם אחר הפסיד
ששני בני אדם חפץ זה כזה ובמקום אחד ולפרש"י הוה מכריז
מקום דהכא פירושו ממש דומיא למכריז מנין דשליה פרק קמא
(דף כ'): ורבה אמר מקום א"ה הוה סימן. ולפי דקבירא ליה לרבא
מקום לא הוה סימן הולך לומר דפי' העשו לידרם לא הוה סימן:
אין

אבדת חפץ ה"ג אימר אדם אחר הפסיד
ששני בני אדם חפץ זה כזה ובמקום אחד ולפרש"י הוה מכריז
מקום דהכא פירושו ממש דומיא למכריז מנין דשליה פרק קמא
(דף כ'): ורבה אמר מקום א"ה הוה סימן. ולפי דקבירא ליה לרבא
מקום לא הוה סימן הולך לומר דפי' העשו לידרם לא הוה סימן:
אין

אבדת חפץ ה"ג אימר אדם אחר הפסיד
ששני בני אדם חפץ זה כזה ובמקום אחד ולפרש"י הוה מכריז
מקום דהכא פירושו ממש דומיא למכריז מנין דשליה פרק קמא
(דף כ'): ורבה אמר מקום א"ה הוה סימן. ולפי דקבירא ליה לרבא
מקום לא הוה סימן הולך לומר דפי' העשו לידרם לא הוה סימן:
אין

אבדת חפץ ה"ג אימר אדם אחר הפסיד
ששני בני אדם חפץ זה כזה ובמקום אחד ולפרש"י הוה מכריז
מקום דהכא פירושו ממש דומיא למכריז מנין דשליה פרק קמא
(דף כ'): ורבה אמר מקום א"ה הוה סימן. ולפי דקבירא ליה לרבא
מקום לא הוה סימן הולך לומר דפי' העשו לידרם לא הוה סימן:
אין

אבדת חפץ ה"ג אימר אדם אחר הפסיד
ששני בני אדם חפץ זה כזה ובמקום אחד ולפרש"י הוה מכריז
מקום דהכא פירושו ממש דומיא למכריז מנין דשליה פרק קמא
(דף כ'): ורבה אמר מקום א"ה הוה סימן. ולפי דקבירא ליה לרבא
מקום לא הוה סימן הולך לומר דפי' העשו לידרם לא הוה סימן:
אין

אבדת חפץ ה"ג אימר אדם אחר הפסיד
ששני בני אדם חפץ זה כזה ובמקום אחד ולפרש"י הוה מכריז
מקום דהכא פירושו ממש דומיא למכריז מנין דשליה פרק קמא
(דף כ'): ורבה אמר מקום א"ה הוה סימן. ולפי דקבירא ליה לרבא
מקום לא הוה סימן הולך לומר דפי' העשו לידרם לא הוה סימן:
אין

אבדת חפץ ה"ג אימר אדם אחר הפסיד
ששני בני אדם חפץ זה כזה ובמקום אחד ולפרש"י הוה מכריז
מקום דהכא פירושו ממש דומיא למכריז מנין דשליה פרק קמא
(דף כ'): ורבה אמר מקום א"ה הוה סימן. ולפי דקבירא ליה לרבא
מקום לא הוה סימן הולך לומר דפי' העשו לידרם לא הוה סימן:
אין

